

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΕΝΟΤΣΚΑ

ΤΟΝ ΑΛΞ. ΚΟΥΠΡΙΝ

Πηγαίνοντας από την Πετρούπολη στην Κριμαία ο συνταγματάρχης του επιτελείου Βοσνιτσίνο στάθηκε δύο μέρες στη Μόσχα, όπου πέρασε τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Λένε, πως μερικά ζώα, όταν νοιώσουν πως πλησιάζει η ώρα του θανάτου των, αποχαιρετούν όλες τις γνώριμες γωνιές του σπιτιού. Αυτό δεν θα πη πως κι ο θάνατος του Βοσνιτσίνο ήτα· κοντά· παρ' όλα τα σαρανταπέντε του χρόνια, ήταν ακόμη ώριμος άνδρας, γερός και καλοδιατηρημένος. 'Αλλά στά γούστα του, στά αισθήματά του, στον τρόπο που αντίκρισε τη ζωή, άρχισε να φαίνεται πως τον πλησιάζουν τα γερατειά.

Δύο μέρες έγυρνούσε στη Μόσχα ζητώντας τις παλιές φωλιές. Πήγε στο οικοτροφείο του Γκορόχοβου Πολέ, όπου γυναίκες, όταν γέννηκε ξη χρονών, άρχισαν να του μαθαίνουν τα πρώτα γραμμάτια, σύμφωνα με το Φραβελιανό σύστημα. 'Όλα είχαν αλλάξει και ξαναοργανιστεί.

Έμπηκε σε μια έκκληση της συνοικίας Κοσντογιό, όπου άλλοτε έντυνόνταν ψαλτάκι και κρατώντας ο θυματοήρι και μια λαμπάδα, έσέκετο κοντά στον άμβωνα ένόςω ο διάκος έδιάβαζε το Εὐαγγέλιο. Σ' αυτή την έκκληση ο έσέκετο από τα πόδια, έπιανε τότε κοινωνία άφηναν οι πιστοί και με τους μορφαμούς του έκανε τόσο να γελά ο καλός διάκος, έως που μια ήμερα ο παπάς, ένας έπιβλητικός γέρος, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον Σαβαώθ του Ιεροῦ, έδωξε το Βοσνιτσίνο π' το ψαλτήρι.

Ο Βοσνιτσίνο έπέρασε έμπρός από όλα τα σάτια όπου είχε πλέξει τις πρώτες του αγάπες, τις αλκοϊκές και μουσικαϊδιότικες, μη-χες στις αλλές, σκαρφάλες στις σκάλες καιδεν άνεγνωρίσε σχεδόν τίποτε· τόσο τα πράγματα είχαν αλλάξει μέσα σε είκοσιπέντε χρόνια.

Μάλιστα, μάλιστα, —σ' αλήθεια ήρθαν τα γερατιά— έλεγε και ξανάλεγε κινώντας θλιβερά το κεφάλι. Τα γερατιά, τα γερατιά, τα γερατιά. Πάνε όλα παιά.. 'Αφού έμεινε μια μέρα στο Κίεβο γιά ύπηρεσιακούς λόγους, έφθασε στην 'Οντέσσα στην αρχή της Μεγάλης 'Εβδομάδος. 'Αλλά ή τρικυμία έδερνε τη θάλασσα, και ο Βοσνιτσίνο, που το ελαφρότερο σκαμπάνεσμά τον άρρωστούς δεν άπε-φάσιζε να μη στο πλοίο. Το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου ο ά-ρας έπεσε και ο καιρός άλλαξε.

Στις έξη το βράδυ, ο «Μέγας Δουξ 'Αλέξης» ξεκίνησε από το λιμάνι του Πρακτοσέβσκου. Κανείς δεν συνάδευε το Βοσνιτσίνο, και γι' αυτό ήταν εύχαριστημένος, γιατί πάντα, συχαινόνταν την υπο-κριτικήν κομωδία των άποχαιρετισμών.

Την ήμερα εκείνη οι ταξιδιωτές ήταν πολύ λίγοι και σχεδόν όλοι της τρίτης θέσεως. Ο καμαρότος της πρώτης έπληροφόρησε τον Βοσνιτσίνο πως δεν είχαν άλλους συνταξιδιωτές από μια γυναίκα με την κόρη της. «Τόσο το καλλίτερο», είπε ο άξιωματικός. Το ταξίδι φαινόνταν πως θάταν ήσυχο και εύχάριστο. 'Η καμπίνα του ήταν θαυρασία, εύχάρστη, καλοφωτισμένη και μ' ένα μεγάλο ντιβάνι στη γωνία, με ένα κρεβάτι μόνο.

Η θάλασσα έγαλάνευσε τη νύχτα και μόλις ρυτιδώνονταν. Μολαταύτα έκανε ψύχρα στο κα-τάστρωμα.

Το βράδυ ο Βοσνιτσίνο κοιμήθηκε με το παρα-θυράκι της καμπίνας του άνοιχτό, βαθεία τόσο που μ'ήνες ή και χρόνια είχε να κοιμηθί έτσι. Και δεν έξυπνησε παρά στην Εὐπατόρια από το θόρυ-βο των βινεζιών και από τους πηγαυοερχομούς επάνω από την καμπίνα του. Ντύθηκε γρήγορα,

παράγγειλεν ένα τσάι κι ά-νέβηκε στο κατάστρωμα.

Το βαπόρι ήταν άραγμέ-νο μέσα στο λιμάνι. Μία ρό-δινη καταχνιά, που την περ-νούσαν οι πρώτες άχτίδες του ήλιου, το έτύλιγε. Ο Βοσνιτσίνο κατέβηκε στην αίθουσα του φαγητού. 'Η μόνη επιβάτης της πρώτης ήταν κιόλας στο σαλόνι. Ο Βοσνιτσίνο περνώοντας, της έρριξε μια γρήγορη ματιά.

Ούτε όμορφη ήταν, ούτε νέα, αλλά ψηλή, καλοφτιαγμένη, καλοδιατηρημένη, και έφορούσε ένα φαρδύ έπανωφόρι με κολλάρο και γαρνιτούρες από μετάξι, και μια σάρπα από μουσελίνα μπλέ, σχεδόν διαφανή. Πίνοντας το τσάι της έδιάβαζε ένα βιβλίο, γαλλικό χωρίς άμφιβολία. Το βλέμμα του Βοσνιτσίνο την έκαμε να στασιάζει. Ο λαμός της, το άνοιγοσφάλι-μα των βλεφαρών της, περισσότερο από την έκφραση του προσώ-που, φάνηκαν στον άξιωματικό πως του ήσαν πρό πολλού γνωστά. Εὐθύς όμως ή έντύπωσις αυτή διαλύθηκε.

Η ζέστη ανάγκασε όλους τους ταξιδιωτές ν' ανέλθουν στο κατάστρωμα. Η γυναίκα εκάθισε σ' ένα πάγκο που δεν τόν έπανε άερας. Διάβαζε, και τότε πότε, αφήνοντας το βιβλίο στα γόνατά της, παρατηρούσε τη θάλασσα όπου δελφίνια χοροπηδούσαν. Ο Βοσνιτσίνο πηγαυοερχόνταν στο κατάστρωμα, περνώοντας σε κάθε βόλτα μπρός από τη γυναίκα.

Κάποια φορά την ξανακτύταζε και πάλι προσεκτικά, περιέρχον- και του φάνηκε ξανά ότι κάπου είχαν συναντηθεί. Σιγά σιγά αυτή ή σκέψις του έγινε έντονη, άνυπόφορη, τώρα μάλιστα που έ-βλεπε πως ή ταξιδιωτίσσα κι' αυτή βασανιζόνταν από την ίδια σκέψη. Μάταια όμως άνασκάλιζε τη μνήμη του.

Και, ξάφνου καθώς περνούσε γιά είκοστή φορά μπρός στην επι-βάτιδα, στάθηκε χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τι κάνη, την χαιρέτησε φέρνοντας το χέρι στο πλίκριο του, και ένώνοντας τα τακούνια, είπε :

— Συγχωρήσατε την τόλμη...μ' δεν μπορώ να βγάλω από το νου μου την ιδέα ότι γνωριζόμαστε, ή καλλίτερα...έγνωριζόμαστε άλλοτε, πολύ πριν.

Ήταν αλήθεια άσχημη ξανθή, δίχως βλεφαρα, με φαρδύ μαλλιά. Το δέμα της γεμάτο κόκκινες πιτσιλάδες, άρχισε να μαζώνη και μόνο τα χείλη της ήταν ακόμη τρυφερά, παχιά και όμορφα.

— Κι' έγω επίσης, θά το πι-στέψετε, άπήνησε, δεν παύω να βασανίζω τον εαυτό μου γιά να θυμηθώ που έχουμε συναντηθί. 'Ονομάζομαι Λινά, αυτό το όνομα δεν σας λέει τίποτε ;

— Δυστυχώς όχι...Κι' έγω λέγο-μαι Βοσνιτσίνο.

Τα μάτια της άγνωστης έλάμ-ψανε και έπυχώθηκαν σ' ένα τόσο

χαρωπό μειδίαμα, τόσο οίσιζο που ο Βοσνιτίν εκάταλαβε ότι θα μάθαινε ή θα θυμόταν εύθις ποιά ήταν :

— Βοσνιτίν : Κόλιας Βοσνιτίν : ερώναε χαρούμενα, δίνοντάς του το χέρι. Αί, τί δέν μέ γνωρίζετε άκομα; Ανοήθ εινε τό όνομα που έχω ως κυρία... Εμπρός, εμπρός, θυμηθήτε ! Θυμηθήτε τη Μόσχα, την Ποροσκία, την έκκλησία τών άγιών Βορίδος και Κυρίλλου... Αί λοιπόν δέν θυμηθήκατε άκόμη; Και ο συντροφός σας, ο εδελ-πιδ, ο 'Αρκάσιος Γιουρλώφ...

Τό χέρι του Βοσνιτίν που κρατούσε τό χέρι της άγνωστης ήρ-χιος νά τρέμει.

— Θεέ μου... έλπε, εινε δυνατόν... 'Η Λενότσκα ; Μ έ συγχωρείτε... 'Ελένη, ή 'Ελένη...

— Βλαδιμηρόβνα... Σεχάσατε ... Και σεις, και σεις ελπε ο Κό-λιας, ο αδελφός, ο άτολμος, ο ευκολόθυμος Κόλιας ;... Τί κα-ταπληκτική συνάντησις !... 'Αλλά καθίστε λοιπόν. Τί ευτυχισμένη που είμαι...

— Μάλιστα — άπήντησε ο Βοσνιτίν, έπαναλαμβάνοντας μία συνηθισμένη του φράση — ο κόσμος εινε τόσο μικρός που στο τέ-λος συναντάμεθα όλοι. 'Α ! λοιπόν διηγήθητε μου τη ζωή σας. Τί έγιναν ο 'Αρκάσιος, ή 'Αλεξάνδρα Μιλέβνα, ή 'Ολέτσκα ;

— Ο 'Αρκάσιος πέθανε από κτήμα μας στά 1890 — άφηγόταν ή κυρία Ανοήθ. Είχε κάποιο πάσχαμα στο κεφάλι. 'Η μαμά πέθανε κι' αυτή μετά ένα χρόνο. 'Η 'Ολέσκα έσπουδασε γιατρός και εινε τώρα υπάλληλος του επαρχιακού συμβουλίου του Σερόμσκιο. Δέν θέλω ποτέ νά παντρευθ ή, αν και τίς παρουσιάσθηκαν καλές τύχες.

Έγώ, έδω και είκοσι χρόνια είμαι παντρεμένη — έγέλασε λυπη-μένα μέ την μι άκη του στόματος — και νάμαι τώρα γορή. 'Ο άνδρας μου εινε κτηματίας, μέλος της έκτελεστικής επιτροπής του επαρχιακού συμβουλίου... Δέν εινε και τόσο ζυτνός, εινε όμως τί-μος, εξαίρετος οικογενειαρχής και, δόξα τ ή θεώ, ούτε μεθύτανης, ούτε χαρτοπαίκτης, ούτε παρανομός όπως όλοι οι γειτονές μου...

— Θυμάστε, 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα, πόσο σας αγαπούσα άλλοτε, της ειπε διακόπτοντας την λόποτα ο Βοσνιτίν.

— Άρχισε νά γελά τό πρόσωπό της λές και ξανάνωσε ευ-θύς, αλλά μέσα στο στόμα της ο Βοσνιτίν πρόφθασε νά παρατη-ρήσει πολλές άσπραπορόλες χροσές.

— Ανοησίες ! Παίδι ή γαυπολό. Κι' έπειτα δέν είσαστε έρω-στοτευμένος μαζί μου, αλλά μέ τίς τέσσερες δεσποινίδες Σινιελν-κώφ την μίαν μετά την άλλην. Όταν ή πρώτη παντρεύθηκε, έρό-ψατε την καρδιά σας στο πόδια της δεύτερης κι' έτσι μέ τη σειρά...

Της άρηγήθηκε κατόπιν τη ζωή του, τά χρόνια που έπέρασε στη Στρατιωτική Σχολή, το στάδιο του ως άξιωματικός του επιτελείου, τις πολεμικές του άναμνήσεις, τις σημειώσεις του σχολικής.

Δέν συμπεφθηκε : δέν είχε τό θάρρος νά πολεμήση μέ την φτώ-χεια και τις οικογενειακές ευθύνες, και τώρα ήταν πολύ άργά.

— Έχρησε περατικό, έτσι μέ γυναίκες και είχε στη ζωή του άρετά σοβαρά μυθιστορήματα.

— Έπειτα ή συνουμία έπαισε. Μείνανε σιωπηλίδ και τό μελαγχό-λιο βλέμμα του ένός εκάδινε τόν άλλον. 'Εν τούτοις ο Βοσνιτίν άναπολούς γλήγορος όπιστες, σιγνές, ένός παρελθόντος τριάντι χρόνων...

... Όταν έγνώρισε τη Λενότσκα μόλις ήταν ένδεκα χρόνων, κι' αυτή ήταν της ίδιας ηλικίας, ιδιότροπη, άδύνατη ήχι μορφή, μέ κόκκινες πιτσιλάδες στο πρόσωπι, μέ βλέφαρα άνοιχτοχρoμα, μαλλιά κοκκινοκά που πέφτανε οι τούφες στά μάγουλά της. Δέκα φορές την ήμερα έθώμωναν και κάλι φιλιωνόνταν μέ τόν 'Αρκάσα και τόν Βοσνιτίν. Κάποτε μάλιστα έθωβαν και στά χέρια... 'Η 'Ολέσκα έστεκόταν παράμερα ή φρονιμάει και ή καλή της συμπε-ριφορά ήταν παραδειγματική. Τις γιορτές έπιγαίναν στις χορευτικές εορτές της Λέσχης τών Έννεαν, στά θέατρα, στο ίπποδρόμο, στο κατινάρισμα. Μαζύ έστέλιζαν τό Χριστουγεννιάτικο δένδρο, μαζύ έτοιμάζαν τά πασχαλινά αυγά. Τρία χρόνια έπέρασαν, όταν τό φθινόπωρο ή Λενότσκα γύρισε από την έσοχή όπου ή οι-κογένεια Γιουρλώφ, όπως συνήθιζε, έπέρασε τό καλοκαίρι στο κτήμα της. 'Ο Βοσνιτίν ξανυβρίποντάς την, έγούλωσε τά μάτια και άνοιξε τό στόμα. 'Ηταν πάντα άσχημη, αλλά πειό έμορφο από την έμορφή, άσπυροπόλοους στη Λενότσκα, τό λαμπρό αυτό άνθη-σμα της παρθενίας που έρχεται ξαφνικά και μέσα σε μερικά βδο-μάδες, μεταβάλλει σε χαριτωμένη νέη τό άδέξιο και χοντροκαμω-μένο κορίτσι της χδές. Τά μάγουλά της Λενότσκας εκάλυπτονταν άκόμη από την χαρκτηριστική κοκκινοκά της έσοχής, κάτω από την οποία εκαταλάβαινε κανείς πως έφερε θερμό αίμα ποδβούζε, οι ώμοι της στρογγύλεψαν, τό στήθος της και ή μέση της σχημάτιζαν γραμμές, όλο της τό σώμα γενόταν λιγρο και χαριτωμένο.

Και ευθύς, ή σχέσεις τους γέννησαν άλλαις.

Ένα αραββατόβραδο πριν τόν έσπερινό, ή Λενότσκα και ο Βοσ-νιτίν επάλαιψαν σ' ένα δωμάτιο ρυθιμένο στο μυσσοκάτοδο.

Από τ' άνοιχτά παράθυρα έμπαινε ή φθινοπωρινή δροσιά, ή μυροδία των νεφρών φύλλον άνέβαινε από τόν κήπο, και οι χαμ-πάνες της έκκλησίας άργά και μελαγχολικά άχολογούσαν.

Αγκαλιάστηκαν, έσφιχτηκαν, στήθος μέ στήθος, άναπνοή μ' άνα-πνοή. Και ξάφνου τό πρόσωπο της Λενότσκας κοκκίνησε τόσο πού ή κοκκινοκά εφάνηκε παρ' όλο τό θαμψόφωτο. Χαμήλωσε τά μάτια μουρούσιος μέ μιά φωνή σασημένη, μετρεμένη, και θυμωμένη.

— Αφρησέ... αφρησέ... δέ θέλω. Κι' επρόσθεσε μ' ένα βλέμμα όργισμένο τών υδρών και λαμπερών ματιών της :

Κακόπαδο...

Τό κακόπαδο έστεκόταν άποσβολομένο σε μιά στάσι γελοία, τά χέρια κρεμασμένα, τά πόδια κρεμασμένα, τό μέτωπο υγρό από ένα ξαφνικό ιδρώτα. Είχε κρατήσει στα χέρια του τη μέση της μικρής

του φίλης την έλαφριά αυτή μέση, τη λιγροή, γυναικεία ήδη, που έ-σημαίτιζε τόσο άρμονικούς γορούς. 'Ενοίωσε στο στήθος του ο έλαστικό ψάσιμο του ποσθενικού της κόρφου όρθόστητου και σφι-χτού, κι' έννοιωσε την ευωδιά του σώματός της, την χαρούμενη αυτή ευωδιά που έφερε ζάλη.

Από τότε άρχισε ένας χρόνος έρωτικής άγωνίας για τόν Βοσνι-τίν, όνειροπολήσεων πικρών και όρμητικών, κακών βαθμών στο σχολείο και κρυφών δακρύων. Άγρίεψε και μιά όδυνηρή δειλία τόν έκανε άδέξιο και άγενή, περπατώντας σκουντουφλοσος στις καρέ-κλες, πετούσε χάμυ κάθε τι ευκόλοσπαστο, και στο τραπέζι έχυνε τό γάλα ή τό τσάι του. 'Ο κακομοίρης ο Κόλιας μας έχει χάσει τά μυαλά του' έμουρούριζε ή καλή 'Αλεξάνδρα Μιλέβνα.

Η Λενότσκα τόν εκορόδευε.

Ο Βοσνιτίν έγέμινεν όλα τά τετράδια του μέ τ' άρχικά γράμ-ματα του όνόματός της Ε. Γ. Ι. σε συμπλέγμα. Και στο σκέπασμα του γραφείου του χάραζε τό μονόγραμμα αυτό μέσα σε μιά καρδιά κατακόκκινη. Η Λενότσκα ένόησε τόν σιωπηλό αυτό θαυμασμό, άλ-λά ο Κόλιας της φάνηκε πολύ δικός, πολύ τόν όστιότι της, πολύ γνωστός για νά ποθήσει νά τόν άγκαλίση.

Επλετάρειζε άμέση μέ άλλους μαθητάς του γυμνασίου, φίλους, και μέ τους γιουίς του παπά, αλλά σάν γάτα που τρώχτε τά νύχια της, της άρεσε κάποτε νά ρίχνει στο Βοσνιτίν ένα βλέμμα γρήγορο και φλογερό.

— Πρόσχε, Κόλια. Θά τά πώ όλα στη μαμά.

Φυσικά, τό χρόνο εκείνο έμεινε μεταξισταστές, και, φυσικά, τό καλοκαίρι έρωτευθηκε την μεγαλύτερη από τίς αδελφές Σινιελν-κώφ μ' εκείνη που χόρευε στο κατίνο του Μγογορονσκού.

Αλλά τό Πάσχα, ή έρωτευμένη καρδιά του έγνώρισε μιά στιγμή παραδεισιακής ευδαιμονίας...

Μέ τούς Γιουρλώφ έπήγε στην έκκλησία και άκουσε τόν όρθρο. Στην έκκλησία αυτή ή 'Αλεξάνδρα Μιλέβνα είχε ένα στασιδι άποκλειστικά γι' αυτήν. Μετά τη λειτουργεία, ή 'Αλεξάνδρα Μιλέ-βνα έπήγε μέ την 'Ολέσκα νά δώσουν στον παπά νά ελόγηρη τά πασχάλινά γλυκίσματα ενώ ή Λενότσκα, ο Κόλιας, και ο 'Αρκάσιος έπροχωρούσαν. Στο δρόμο ξαφνικά, χάθηκεν ο 'Αρκάσιος. Οι δύο έφηβοι έμειναν μόνοι.

Εβράδιζαν μέ βήμα ρυθμικό, μπράτσο μέ μπράτσο, κι' εχανόνταν μέσα στο πλήθος. Όλα στην έμορφη εκείνη βροδά του έμεθοδι-μένα, μέσα στην έκκλησία οι ψαλμοί και τά άπειρα κεριά, και έξω τό πλήθος της άγογούπνημένην ανθρώπων, ο σκοτεινός και θεμετός ορασός όπου έλαμπαν μεγάλα άστέρια, ή ευωδιά τών κανούριων υδρών φύλλων που έβγαίαν από τούς κήπους : αυτό τέλος τό ξεμο-νάχισμα τους μέσα στο πλήθος, τέτοια όρα.

Ξαφνικά ο Βοσνιτίν έσφιξε τό μπράτσο της Λενότσκας κι' έπροσπαθούσε νά πειση τόν έαυτό του ότι τό έκαμε χωρίς νά τό θέλη. Τού άπήντησε, μ' ένα έλαφρότατο μόλις άντιληπτό, σφίξιμο. Έπανελαβε τό γάδι αυτό και κάλι πήρε την ίδια άπάντησι. Τότε, μέσα στο σκοτάδι άγγισε έλαφρά τό λεπτά δάκτυλο της φίλης του και άρχισε νά τό θωπεύει απαλά.

Τά δάκτυλα δέν άντιστάθησαν, δέν έθήμισαν καθόλου, δέν τραβήχτηκαν.

Εφθισαν έτσι μπράτσο στη πόρτα του κήπου του σπιτιού που ο 'Αρκάσιος την είχε αφήσει άνοιχτή. Για νά φθάση — όμως καν-είς σ' αυτό, έκρεπε νά περάση μιá δεινροστοχία από έκαστοχρο-νικές φιλήρες.

Όταν εκλειόσηκεν ή πόρτα, ο Βοσνιτίν έπήρε τό χέρι της κι' έγέμισε από φιλία τά θερμά και σαταταριστά δάκτυλά της.

— Λενότσκα, σ' αγαπώ... σ' αγαπώ...

— Φθάνει, φθάνει, ειπε μουμουριστά, φθάνει, φθάνει... άφρησέ με... άφρη...

Τό μουρουρίσμα αυτό ήταν άρεστό για τόν Κόλια για νά βρη-τά χείλη της...

Πολυαγαπημένα χείλη, μισοπαιδιάκια, άπλοικά, άμείτητα και όμοις θερμά...

Ένώσω την έφιλοσε δέν άντιστεκόταν αλλά και δέν άπαντοισε στο φιλήματα. Άνέπνεε μόνο μ' ιδιαιτερο τρόπο συχνά, βαθεία.

Δάκρυα ένθουσιασμού εκνυλούσαν από τά μάτια του Κόλια. Κι' όταν άνάμισε, στά φιλή, έσκόπησε τά μάτια στον ορανό, τά άστρα έγέροναν από τούς κλώνους τών φυλλών και καθρεφτιζόμενα στά δακρύα του, γίνονταν διπλά, λυώνανε σε άργυρές κηλίδες.

— Λενότσκα... σ' αγαπώ...

— Αφρησέ με...

— Λενότσκα...

— Θά μ' άφήσεις, παληόπαϊδο ! Νά ιδής. Θά τά πώ όλα, όλα στη μαμά !

Δέν ειπε τίποτε στη μαμά, άλλ' από εκείνη τη νύχτα δέν έμεινε πειά μόνι μέ τόν Βοσνιτίν... Κι' έπειτα ήλθε τό καλοκαίρι.

— Θυμάστε, 'Ελένη Βλαδιμηρόβνα, τό βράδυ εκείνο του Πάσχα, που δύο έφηβοι φιλήθηκαν κοντά σε μιá πόρτα ; ρώτησε ο Βοσνιτίν.

— Δέν θυμώμαι τίποτε... παληόπαϊδο — άπήντησε γελώντας. 'Αλλά νά ή κόρη μου. Θά σάς τη συστήσω... Λενότσκα, ένας καλός μου φίλος, ο παιδικός μου φίλος, Νικόλαος 'Ιβάνοβιτς Βοσνιτίν. Νά και ή κόρη μου Λενότσκα που έχει άκριβώς την ίδια ηλικία που είχα άλλοτε κάποια νυχτιά του Πάσχα.

— Η μεγάλη Λενότσκα και ή μικρή Λενότσκα, ειπε ο Βοσνιτίν.

— Όχι. Η μικρή Λενότσκα έμοιαζε πολύ μέ τη μεγάλη, αλλά φανόταν πειό ψηλή και ήταν πειό έμορφη από όσο ήταν εκείνη στα νιάτα της. Είχε κληρονομήσει τά μαλλιά της μητέρας της, αλλά δέν ήταν όλας διόλου κοκκινομαλλούσα, είχαν πάρει κάποια από-

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΕΛΑΘΙΑ

Σ. Π.

Τὰ μάτια της θαύμα θαυμάζουν, υπενθυμίζουν προαινεύσαντες ἀνταυγίες βορρηγικών φιδόνι. Σιλουέττα πού την χαρακτηρίζει μιά ἐξαιρετική ἀριστοκρατικότητα, ή φυσιογνωμία της καλίσλυτος σὸν Καμὲ. Δὲν συγχάζει πορὰ στὰ Κρησιόφωνα κέντρα, ὅπου καὶ παραδέρχεται. Εἶνε τακτική θιασώτις τοῦ Σέλι, καὶ δὲν χορεύει ποτέ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε μελαγχολικὸ ὄφρος. Ἡ λατρεία της εἶνε τὰ δύο της ὄρατα παιδιά. Ὑπόδειγμα συζύγου καὶ μητρός. Πάντοτε κοκέττικα ντυμένη, τίς τουαλέττες της διακρίνει μιά καλαιπιδρία στανία. Παρ' ὅλην τὴν ἀριστοκρατικότητά της εἶνε ἀλυσσομένη καὶ δὲν διακρίνει κανεὶς σ' αὐτὴ παρὰ μιά ἐμφορὴ εὐγένειας καὶ καλωσύνης, οὔτε ἔχνος σνομπισμοῦ. Ἡ Μονταίν

*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΟΙΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἀπὸ τίς πλεόν ἐκλεκτές συγκεντρώσεις τῆς Κηρύσεως εἶνε τοῦ θεοδόχου Σέλι. Κάθε βράδι κίνησης, τουαλέττες, ὁρμαὶ ἐμφανίσαι· ἰδίως τὴν Κυριακὴν τὸ βράδι ὁ χορὸς εἶνε πολὺ ζωνόρος.

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν παρεσθῆσαν μεταξύ ἄλλων ἡ κ. Πεσματιόγλου κομψὴν τουαλέτταν λευκὴν, ἡ κ. Κόζου, ἑνὰς ἐλευσινικὸς τύπος γυνὴς εὐμορφίας μετ' τουαλέττα κομψὴν κρέμ ζωρφέτ κίτρινῃ, ἡ Διὸς Ρένα Λοῖκου πολὺ εὐμορφὴ μετ' τουαλέττα λευκὴν, ἡ κ. Κυπρινοῦ κομψοτάτῃ σιλουέττα, τουαλέττα ἐμφορὴ κόκκινῃ. Ἡ κ. Πάπαου τουαλέττα μωβ, ἡ κ. Πετρίδου τουαλέττα μπλε μετ' δαντέλλας, ἡ κ. Ρετοῖνα κομψὴν τουαλέττα κίτρινῃ, ἡ Δροσέλλα, ἡ κ. καὶ ἡ Διὸς Σταθιάδου, ἡ κ. Ἀποστολίδου τουαλέττα κρέμ—ντε—σὶν μπλε λαβάντ.

— Πολλὲς θαυμασιὲς καταναλίσκονται κατ' αὐτὰς γὰ μιά ὁμοιοτάτη Παριζιάνῃ ἡ ὅποια ἐμφανίζεται σὰ κυριώτερα κοσμικὰ κέντρα καὶ σὰ γνωστὰ νῆανισιν. Εἶνε πάντοτε θαυμάσια ντυμένη, συνήθως φορεῖ τουαλέττες «τροπικὰς» ζωρφέτ μετ' μαντὶ ὁμοιομορφίας γαριγυρισμένα μετ' γυνέας. Ἡ σιλουέττα της περιφρην καὶ ὁ χορὸς της παραδειγματικός.

— Εἰς τὸ Τριανταεφὸς τὴν παρελθούσαν Δευτέρᾳ ἑνὰ μπουκέτο ἀπὸ ὁλόδροσας λουλουδίας, ἡ Διὸς Στανίγχαρ τουαλέττα ροζ ζωρφέτ μετ' καπέλλιν ἰσία. Ἡ Διὸς Κοκκιὰ τουαλέττα μωβ, ἡ Διὸς Δημητριάδου τουαλέττα μπλε λαβάντ καὶ δαντέλλας ἱβουρά, ἡ Διὸς Στέντζου τουαλέττα ἐκρεβίς.

— Στὸ Λουτράκι φέτος παραδέρχουν πολλὲς Ἀλεξανδρινές, ἡ παρουσία τὸν ὅποιον δίδει ἀρετὴν τῇ ζωῇ σὰ κέντρο τῆς ὁραίας λουτροπόλεως. Αἱ σιλουέττας τὸν ἐξαιρετικὰ κομψαὶ καὶ αἱ τουαλέττες τὸν διακρίνουν γὰ τὸν μωδερνισμόν τους καὶ τὸ γούστο τους.

— Τὴν παρελθούσαν Τρίτῃ χορεύει ἑταίρις παρὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Δημητριάδου εἰς τὴν ἐν Ν. Φαλήρῃ κομψὴν ἑταῖριν τὸν Αἰ. αἰθουσὰ ἐκτάκτως καλίσλυτῃ διακοσμημένῃ. Εἶχαν ὡς φόντον μιά ἀξιοθαύμασι γὰ τὰ σπάνια τροπικὰ φυτὰ τῆς σέρρας. Ἐνὰ αἰγυπιακὸν σαλονάκι συνεκρινόμενον δόσης καλντισμῶν. Στὸν κίον τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Ὑπὸ τὸ σελήνηφρος δέκνουν κατεῖς αἰθέρους σιλουέττες καὶ τουαλέττες τρανταχτικῶς λευκαὶ ροζ, ἐπὶ λαβάντ.

— Μεταξὺ τῶν παρεσθισκομένων τὰ σκληρὰ τῆς εὐμορφίας ἀνῆλθον εἰς τὴν δίδα Σοφίᾳ Δημητριάδου μετ' τουαλέττα ἀπὸ μπουσέλινα ροζ μωβ καὶ δαντέλλας ἱβουρά. Μία ἐξαιρετικὰ κομψὴ σιλουέττα τῆς κ. Γ. Ἀποστολίδου μετ' τουαλέττα παριζιανὴν ἀπὸ λευκὴ δαντέλλα καὶ μπουσέλινας ροζ. Ἐνὰ ἐμφορὴν κασιέλῃ ἡ δις Α. Πανταζοπούλου τουαλέττα ζωρφέτ μετ' μπουσέλινα λωκὴ κόκκινῃ. Πολλὲς κομψὲς ἐμφανίσαις τῆς δίδος Δημητριάδου τουαλέττα κρέμ ζωρφέτ δαντέλλας ὁμοιομορφίας. κ. Καλβθοπούλου τουαλέττα πράσινῃ μπουσέλινα περὶ κ. Ταρβιάδου ἐξ Ἀλεξάνδρειας τουαλέττα ἀριστοκρατικὴν κίτρινῃ μπουσέλινα ἐκ φόντον ἀπὸ δαντέλλα ροζ.

— Εἰς τὴν Τρουβίλλ πολλὲς κόσμος κἀθε βράδι, διακρίνουν Πέριττι καὶ Σάρββατο ὁ χορὸς ζωνόρος. Τὸ παρελθὸν Σάρββατον μετὰ ἄλλων ἦσαν ὁ κ. καὶ ἡ Αἰρίδῃ, ἡ δις Στάτζου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τραυλοῦ, ὁ κ. Παρχαλινός Γ. Γραμματικὸς τῆς Τορκωτῆς

χρῶσι καστανοῦ. Τὰ μάτια της ἦσαν ἑμφορὰ, ἀλλὰ τὰ γόνα τῆς ἄν καὶ ὁρμαὶ καὶ χαριτωμένα, εἶταν τὴν σφραγίδα τοῦ ἡδονισμοῦ.

Καὶ ὅσο περισσότερο τὴν ἔβλεπε, τόσο ἡ καρδιά τοῦ ἐλπιμωρθεῖ ἀπὸ μιά γλυκεῖα μελαγχολία, προερχομένη ἀπὸ συμπόνη γὰ τὸν ἴδιον τὸν αὐτὸν τοῦ, πορρὴ γὰ τὴν νῆαν Λεντόσκα, καὶ εὐγνωμοσύνη γὰ τὴν γορᾶ. Αὐτὸ ἀρεβῶς ἦσαν ἑξέτιν πού μάταια ἐξήγησε τὰ ἀισθαντὴν στὴ Μόσχᾳ καὶ πού ἔδω τόπος τὸ αἰσθαντόντων πὺ ἐξαδλωμένο σχεδὸν χωρὶς καὶ κανένα ἐγνοῖα.

Ὅταν ἡνέα τοῦξάρηκε γὰ τὰ παρατήρησις τὸμοναστηρίου Χερσονήσου ἔληρε τὸ χερί τῆς γορᾶς Λεντόσκα καὶ τὸ φίλησε μετ' ἄλγους.

— Μάλιστα, εἶπε σκεπτικῶς, ἡ ζωὴ γίνεται καλὰ ὅτι γίνεται καὶ πρὸς τὸν ὅσον τὸν σπουδαῖον τοῦς νόμους της. Ἐπὶ πλεόν, ἡ ζωὴ εἶνε ὁμορφὴ, εἶνε μιά αἰνία ἀνάστασις μεταξύ τὸν νεκρῶν. Σὺς κ' ἐγὼ θὰ γαθώμεν, θὰ γίνωμε σκόνῃ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν τέρατα μας θὰ ἐναγομένην μιά νῆαν Λεντόσκα καὶ ἑνὸς νέου Κόλως Βουαντισίν... Ὅλα εἶνε ἀλλήλθεντα... Ὅλα φύγο, μιά καὶ θὰ μείνῃ. Προέτι μόνο ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὴν ζωὴ καὶ τὰ ὑποτάσσεται. Νεκροὶ καὶ ἀναστημένοι ζοῖμε μιά κοινὴ ζωὴ.

Ὑποκλήθηκε ἀκόμη μιά φορὰ γὰ τὰ τῆς φίλησεν τὸ χερί καὶ τὴν ἡσάδου στοργικὰ στοὺς ἀγρυπνοὺς κρατάρους. Καὶ ὅταν ἔλαται ἐκταχτικῶν, τὰ ὄφρα τὸν μάτια ἐπὶ τὸν αὐτὸν σ' ἑνα βοιωτικὸν μεϊδίωμα, θλιβερό καὶ κουρασμένο.

Μετὰ, Πόττα

ΤΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ

Ἡ λιθόκολλα τῶν ἀρχαίων.—Ἡ σφυρήλατος ὕαλος.— Τὰ κάτοπτρα πού ἀπεσφραγγάν.— Τὰ μαγικά κάτοπτρα.— Αἱ τριμερῆ ἀντηχήσεις.— Τὸ μνημεῖον τῆς Μητέλλας.

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὰ περίφημα ἱστορικὰ παραδείγματα, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν τὸν ἀρχαίων σοφίαν, ἡ ὅποια ἦτο ἐν πολλοῖς ἀντιθέτα καὶ τῆς ὁμοίας μας.

Ἡ ζωγραφικὴ ἐπὶ τῆς ὕδου, λέγει ὁ Δυβρό, ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι κατεσκεύαζαν διὰ τὰ μνημεῖα τὸν θαυμασιάν λιθόκολλαν. Ἀποδείξει ὅτι τὰ μνημεῖα τὸν ὑφίστανται ἀκόμη ἐνθ' ὅσον πᾶν διτ χεῖρουμε ἡμεῖς σήμερα, δὲν διατηρεῖται ἐπὶ πολὺ.

Νὰ ἀκόμη ἑνὰ ντοκουμέντο σχετικὸ μετ' τὸ γυαλί πού δὲν ἔσπαζε, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγρόφημα προχθές: Ὁ Πετρόνιος ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Τιβερίου ἑνὰς Ρωμαῖος ἐργάτης κατεσκεύαζε ἀγγεῖα ἐξ ὕδου σφυρηλατούμενης, τὰ ὅποια ἦσαν τόσο στερεὰ ὅσον καὶ τὰ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου! Ὁ ἐργάτης αὐτὸς προσέφερε καὶ στὸν Αὐτοκράτορα ἑνὰ ἀπὸ τὰ περίφημα αὐτὰ γυαλίνα ποτήρια του. Ἐνθ' ὅσον μάλιστα τοῦ Αὐτοκράτορος ἔληρε τὸ ποτήρι καὶ τὸ εἰσέφερε μ' αὐτὴν τὴν δύναμιν. Τὸ ποτήρι δὲν ἔσπαζε. Ἐστράβωσαν μόνον ὀλίγον τὰ χεῖλη του. Ὁ ἐργάτης ὅμως τὰ ἴσασε ἀμέσως μετ' τὴν σφύρα του!...

Ὁ Τιβερίος βλέποντας ἑνὰ τέτοιον πρᾶγμα φοβήθηκε μήπως κατὰ τὴν αὐτοῦ γῆσιν τὴν ἀξία του ὁ χρυσοῦ καὶ ὁ ἀργυρος καὶ διέταξε νὰ κακοποιηθῶν τὸν σοφὸν ἐργάτην!

Ὁ Βορθέριος καὶ ὁ Βαθὸς ἀναφέρουν ἐπίσης παρόμοια πειράματα περὶ τῆς σφυρηλάτου ὕδου καὶ ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Ρωμαίου ἐργάτου εἰς κανένα μῦθον ἀντιμνημόν. Περὶ ὅμως εἶνε τὸ μῦθος αὐτὸς:

Ὁ ἐκ Τράλλεων Ἀνδρόμαχος διέθετε κάτοπρον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡμετορροῦσε νὰ κῆρῃ ἑνὰ πλοῖον σ' ἀρετὴν ἀπόστασιν.

Ὁ Αὐκίσιος, ὁ Ζωνάρης καὶ ὁ Βυτέλλιος, διαβεβαιῶν, ὅτι κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Συρακούσων, ὁ Ἀρχιμήδης ἔκαυσε διὰ κατόπτρων τὸν ρωμαϊκὸν στόλον!

Ὁ Αἰνὸς ἀναφέρει δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἤξευαν νὰ κατασκευάζουν κωνικούς, κολίους καὶ κυρτοὺς μαγικούς καθρέπτες, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἐπολλαπλασίαζαν τὰ ἀντικείμενα, ἄλλοι τὰ περισσείαν τροποποιήματα, ἄλλοι ἀναποδογυρισμένα καὶ ἄλλοι δὲν ἀντανεμίζουσιν ἀπολύτως τίποτε ὅσο καὶ ἂν κυτατόρουν αὐτοὺς.

Ὁ Δυβρό ἐπίσης ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγγυώσαν καὶ τὴν ναντικὴν πρῆδα καὶ τὸν μαγνητὴν καὶ τὰς διόπτρας καὶ τὸ τηλεσκόπιον καὶ τὸ μικροσκόπιον καὶ οἱ αἱ σήμερινὰ ἀνακαλύψεις δὲν εἶνε παρὰ ὅμοια ἀντιγραφῇ τῶν ἀρχαίων.

Ὅτε στὴν ἀκουστικὴν ὑπεροχὴν οἱ ἀρχαῖοι. Αἱ ἀντηχήσεις τῆς Θεσσαλίας, τῆς Θάκης, τῆς Ἐλευσίνας καὶ τῶν Δελφῶν ἦσαν λίαν ἀξιοσημειώται. Ἡ τελευταία τὸν πόλεον αὐτῶν ἐσώθη ἐκ τῆς ἀποβολῆς τῶν Περγῶν χάρις εἰς τὰς ἐν τῇ Παργῶν κατασκευασθείσας ὅτὸ τῶν ἱερῶν ἀντηχήσεις, αἱ ὁποῖαι παρὰ τὸν ὁρμὸν τῶν ποταμῶν, ὥστε οἱ ἐχθροὶ τρομαίναντες ἐστράψαν εἰς φυγὴν.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο περιεργον: Ὁ κλειὸν μίαν ὥραν τὸν λαβυρινθῶν τῆς Αἰγύπτου Σαῖδος δὲν ἀκούγε τὸν κρότον τοῦ κλειστικῶν ἐνθ' ὅσον ἄλλος ἱστάμενος σ' ἐκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀκούγε τὸν κρότον αὐτὸν ὡς κρότον βροντῆς.

Ὁ Κράσος οὐκοῦν παρὰ τὸν τάφον τῆς συζύγου τοῦ Μητέλλης μίαν ἡμέραν ἐπανάλαμβανόνσαν πεντάκις τὴν προφρομένην λέγει!

Εἰς τὴν κοιτὰν τοῦ Εὐράτου ὑπῆρχεν ἡμέρα, ἡ ὅποια διὰ καλίας χειρουργίας μεταβολῆς τὸ ἐδάφος ἐναντιλάμβανε δεκαεὶς φορὲς τὴν ἐκφανομένην λέγει!

Ὁ Κίρσο καὶ ὁ Σχότς ἀναφέρουν, ὅτι στὸ φρούριον τοῦ Σιμοντὸς ὁ ἥχος ἐπανάλαμβαντο τεσσαράκοντάκις!...

Τὰ ὅμοια γινώσκον τὸ Κλαυδίου μεταδίδει τὸν ἥγον εἰς ἀπόστασιν πολλῶν μιλίων.

Σήμερὸς ἐκκληρίαις τῆς Ἰσπανίας αἰθουσα μετ' ἑλλειψοειδεῖς θόλους μεταδίδουν ὅσοι σάλλγγες τῇ φωνῇ καὶ σὲ τέτοιον τόπον ὥστε δύο ἄτομα ἱστάμενα εἰς τὰ ἀντίθετα ἄκρα καὶ συνομιλοῦντα χωρηλοφῶντες ἀκούονται κάλλιστα, ἐνθ' οἱ εἰς πλησίον γυνῆς ἱστάμενοι δὲν ἀκούουν τίποτε.

Εἰς τὸ προσεχές: Ἄλλα παραδοῖα καὶ περιεργα.

Ὁ Ἀρχιδιόλογος

Προβείας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γουτάρη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μάτσα κλπ.

Ἡ Μονταίν

ΠΕΡΙΣΤΕΡΟΒΟΛΙΑΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Ἱπποδρόμον τοῦ Νέου Φαλήρου διεξήχθησαν ἀγῶνες περιστεροβολίας, κατὰ τοὺς ὁποίους νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Κοντός, Γιεχά Μπέης, νικὸς τοῦ τέως προθυποαγῶν τῆς Αἰγύπτου, Εὐθύμου καὶ Ρέντης.

Τοὺς ἀγῶνας παρακολούθησε σχετικῶς ὀλίγος κόσμος καὶ τοῦτο ἀφίεται εἰς τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τῆς Ἑλληνοδικῆς ἐπιτροπῆς βαβυλωνίαν περὶ τοῦ τροποῦ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀγῶνων καὶ περὶ τὸν προσώπων τὰ ὅποια θὰ συμμετέλθω εἰς αὐτοὺς. Τὴν ἐπιτροπὴν ἀπελευθέρουν εἰδικὸι μὲν, ἀλλ' ἀκατέλληλοι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἑλλανοδικῶν, καὶ, ἐσυνεχῶς, δὲν συμμετέτρεξε αὐτῆς ὁ Πρόεδρος τοῦ Κυνηγετικοῦ Συνδέσμου ὅστις δὲ ἦδυνάτο νὰ ρυθμίσῃ ἄλλος τὰ πρᾶγματα. Εὐθόμειρα εἰς προσεχὺς περιστεροβολίας νὰ μὴ παρατηρηθῶν αἱ ἀνωμαλίας αὐταί.

Ν. Θ.